

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24908/2023
06.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., општина ..., чији су пуномоћници Србобран Стефановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Николић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 680/2023 од 30.05.2023. године, у седници одржаној 06.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 680/2023 од 30.05.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 680/2023 од 30.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 452/18 од 15.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да јој по основу обештећења исплати износ од 559.180,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе 19.02.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да накнади туженом трошкове поступка у износу од 171.441,00 динара, са законском затезном каматом на износ трошкова од 132.000,00 динара почев од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 680/2023 од 30.05.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права

(посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности те ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, правилно су нижестепени судови закључили да је потраживање тужиље према туженом по основу накнаде штете у висини вредности покретних ствари које је тужени противправно отуђио без одобрења тужиље застарело према члану 376 став 1 . Закона о облигационом односима (ЗОО) у ситуацији када је утврђено да је тужиља сазнала за штету и лице које је за њу одговорно пријемом записника 16.09.2013. године, а тужбу ради накнаде штете је поднела 19.02.2018. године, при чему се изјава туженог дата пред надлежним јавним тужилаштвом да је спреман да тужиљи накнади противвредност отуђених ствари не може сматрати признањем дуга са правном последицом прекида застаревања потраживања накнаде штете према члану 387 става 1 ЗОО јер није дата тужиљи као повериоцу. Стога нема места одлучивању о посебној ревизији тужиље ради новог тумачења права у вези истакнутог приговора застарелости потраживања, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Такође, по оцени Врховног суда, не постоји потреба ни да се одлучује о посебној ревизији ради уједначавања судске праксе јер тужиља уз ревизију није доставила супротне одлуке из којих би произишло да су судови на другачији начин одлучивали о приговору застарелости потраживања у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој правној ствари тужиља је поднела тужбу 20.02.2018. године ради накнаде штете у износу од 559.180,00 динара. Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору ради новчаног потраживања у коме вредност предмета спора очигледно не прелази законом прописани новчани цензус за допуштеноост ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић